

UDĚLOVÁNÍ SVÁTOSTI NIŽŠÍHO A VYŠŠÍHO SVĚCENÍ PRAŽSKÝMI SVĚTÍCÍMI BISKUPY JANEM MATOUŠEM SCHWEIBEREREM A ERASMEM DIVIŠEM KRIEGEREM V LETECH 1779–1792

STANISLAVA JÍLKOVÁ

V samotném úvodu tohoto příspěvku je zapotřebí předeslat, že navazuje na starší studii, zabývající se problematikou udělování svátosti biřmování (spojené často s kanonickou vizitací příslušného benefícia) na území pražské arcidiecéze v letech 1779–1792.¹ Vychází totiž ze stejného pramene, jímž je *Kniha funkcí světicích biskupů Jana Matouše Schweiberera a Erasma Diviše Kriegera z let 1779–1792 (Liber functionum)* (dále *Kniha funkcí*), uložená ve fondu s názvem *Archiv pražského arcibiskupství v Národním archivu v Praze*.²

Diplomatický rozbor *Knihy funkcí*

Kniha funkcí byla pořízena pro potřeby pražské konsistorní kanceláře za archiepiskopátu hraběte Antonína Petra Příchovského z Příchovic (1764–1793) a zahrnuje období od 21. srpna 1779 do 30. března 1792.³

Rukopis má rozměry 22 x 38 cm, papírovou, tmavohnědou kůží potaženou vazbu, zdobenou slepotiskem, je psán latinsky, a není foliován.

-
- 1 Jílková, Stanislava: Udělování svátosti biřmování pražskými světicími biskupy Janem Matoušem Schweibererem a Erasmem Divišem Kriegerem v letech 1779–1792. *Paginae historiae* 22/2, 2014, s. 286–298.
 - 2 Národní archiv (NA), fond *Archiv pražského arcibiskupství I (APA I)*, inv. č. 1286, sg. B 9/9.
 - 3 Kromě již zmíněných zápisů o udělování svátosti biřmování (spojeno často s kanonickou vizitací) a svěcení na území pražské arcidiecéze obsahuje *Kniha funkcí* ještě záznamy o posvěcení kostelů a oltářů na území města Prahy, žehnání kalichů a jiných liturgických nádob a zvonů rovněž ze zmíněného období let 1779–1792 a žehnání opatům pražských klášterů z let 1779–1791. Za specifika pak lze považovat záznam o udělení svátosti křtu židu Mojžíši Hörschlovi v domácí kapli světicího biskupa Kriegera dne 28. října 1788 a k zadnímu příděští volně vloženou (nikoli vevázanou) přílohu, týkající se žehnání křesťanského vojenského praporu v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze dne 21. srpna 1791. Všechny zápisy ohledně svěcení a žehnání budou podrobně rozebrány v samostatném příspěvku.

Zápisům o udílení svátosti nižšího a vyššího svěcení je v Knize funkcí věnováno pouhých 9 folií.⁴ Byly vedeny chronologicky pro jednotlivé měsíce a v rámci každého z nich pro jednotlivé dny.⁵

Co se týče grafické podoby záznamů, na každé straně rukopisu byly rozděleny do tří sloupců. První obsahoval datum udělení svěcení;⁶ druhý místo, kde k tomuto kroku došlo spolu s uvedením stupně svěcení (výjimečně se objevuje i jméno svěcence) a třetí celkový počet svěcenců k danému datu;⁷ první a druhý sloupec se po obsahové stránce často prolínaly.⁸

Na konci zápisů z roku 1779, 1781, 1782 a 1784 byl uveden vlastnoruční podpis úřadujícího světícího biskupa včetně jeho plného titulu.⁹

Zápisy v Knize funkcí z prvních let jejího vedení vynikají pečlivostí, postupem času však nabývají na ledabylosti jak po stránce paleografické, tak i obsahové, přičemž nezřídka chybí i klíčové údaje o udělených svěceních.

Jmenovitě bylo v tomto rukopise zaznamenáno pouze 100 svěcenců. Údaje o nich byly následně konfrontovány s údaji, uvedenými o týchž osobách v *Seznamu svěcenců z let 1768–1833*;¹⁰ tento rukopis je rovněž uložen ve fondu *Archiv pražského arcibiskupství* v Národním archivu v Praze. Rozměrově se shoduje s Knihou

4 Zápisy o udílení svátosti svěcení jsou uvedeny nadpisem „Catalogus Ordinatorum“.

5 Záhlaví zápisů jednotlivých měsíců se v Knize funkcí objevovalo ve dvojí podobě; první obsahovala i slovo „měsíc“ v latinském jazyce a vyskytovala se v letech 1779–1781 („Mense Augusto“, „Mense Septembri“, „Mense Octobri“ atd.); druhá od roku 1782 ji pak nahradilo pouze prosté uvádění měsíců v roce, nejprve ve 2. pádě – „Februarii“, „Martii“ atd., od roku 1783 v 1. pádě – „Januarius“, „Februarius“ atd.

6 Tento sloupec byl nadepsán slovem „die“.

7 Tento sloupec byl nadepsán slovem „Numerus“.

8 Prolínáním je zde míněno uvádění zpřesňujícího časového údaje ve druhém sloupci. Jako příklad poslouží např. zápis z 11. března 1780 – „Sabato ante Dominicam Judica“ čili „v sobotu před smrtnou nedělí“ („smrtnou“ je míněna 5. neděle postní před Velikonocemi; viz Český slovník bohovědný 3. Praha 1926, s. 566; Emler, Josef: Rukověť chronologie křesťanské, zvláště české. Praha 1876, s. 5), z 20. května téhož roku – „in Angaria post S. Spiritum“ čili „o suchém dni po Selsání Ducha Svatého“ („in Angaria post S. Spiritum“; suché dny (lat. angaria, quatuor tempora – odtud „kvatembr“) připadaly vždy na týden po první neděli postní (lat. quatuor tempora quadragesimae) po slavnosti Selsání Ducha Svatého (lat. quatuor tempora pentecostes), po svátku Povýšení sv. Kříže dne 14. září (lat. quatuor tempora crucis) a po svátku sv. Lucie dne 13. prosince (lat. quatuor tempora adventus, post Luciae); viz Emler, J.: Rukověť chronologie křesťanské, s. 5; nebo 23. února 1782 – „o suchém dni po Popeleční středě“ (lat. in Angaria post Cineres; tamtéž, s. 10).

9 Celá podpisová formule v případě biskupa Schweiberera zněla následovně: „ordinavi Joan.[nes] Mattheaus Schweiberer m[anu] p[ro]pria. Ep[iscop]us Suffraganeus.“ Formule biskupa Kriegera měla v roce 1781 podobu „ordinavi Erasmus Krieger Ep[iscop]us Tiberiaden[is] Suffrag[ane]us Pragen[is] m[anu] p[ro]pria“ a od následujícího roku, v souvislosti se změnou jeho funkce, „Erasmus Krieger Ep[iscop]us Vic[ari]us g[ene]ral[is] et off[icia]lis m[anu] p[ro]pria.“

10 NA, APA I, inv. č. 1228, sg. B 4/3.

funkcí (22 x 38 cm), je rovněž opatřen papírovou, tmavohnědou kůží potaženou vazbou, zdobenou slepotiskem, a není foliován.

Vazba Seznamu je však natolik poškozena, že přední deska s předsádkou včetně několika úvodních listů jsou zcela odtrženy od hřbetu.

Všechny zápisy v tomto rukopise byly, stejně jako v případě *Knihy funkcí*, provedeny v latinském jazyce a taktéž řazeny chronologicky. Udělování svěcení k určitému datu bylo vždy uvedeno formulí „In Angaria¹¹ post Festum ... die ... per Reverendissimum ac Illustrissimum Dominum (doplněno jméno úřadujícího světicího biskupa) ... (doplněno místo svěcení) ... ordinati sunt sequentes ...“ Po této formulí následovalo uvedení stupně nižšího či vyššího svěcení v tomto: „Pro Prima Tonsura et quatuor (sousloví „et quatuor“ se někdy vynechává; pozn. aut.) minoribus ordinibus“, „Pro Sacro Ordine Sub-Diaconatus“, „Pro Sacro Ordine Diaconatus“ nebo „Pro Sacro Ordine Presbyteratus“.

Jednotlivé záznamy obsahovaly církevní příslušnost svěcence (církevní řád, diecéze, arcibiskupský seminář, konvikt sv. Bartoloměje, arcidiecézní titulista, alumn generálního semináře apod.), jeho příjmení a jméno. Zápisy ke každému datu byly vždy uzavřeny formulí s uvedením lokality svěcení a data udělení svátosti.¹² Na rozdíl od *Knihy funkcí* následovala v Seznamu vždy jména církevních hodnostářů, kteří se na tomto aktu podíleli, včetně uvedení jejich funkce v rámci církevní správy.¹³

Udělování nižších a vyšších stupňů svěcení dle *Knihy funkcí*

a) Obecně

Dle *Knihy funkcí* bylo v období od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 uděleno celkem 2935 svěcení jak na nižší, tak i vyšší stupeň.

Vyšší svěcení (lat. *ordines majores*) přijalo 717 kněží, 690 jáhnů a 639 podjáh-nů, nižší (lat. *ordines minores*) pod souhrnným označením „čtyři nižší svěcení“ (ostiariát, lektorát, exorcistát a akolytát) pak 889 osob (viz Tab. 1).¹⁴

11 Celá formulace byla poprvé uvedena u prvního záznamu v Seznamu v následovném znění: „In Angaria Sabatho Sitiensis die 19. Martii 1768 per Reverendissimum ac Illustrissimum Dominum Joannem Andream Keyser Episcopum Themyscyrensem, Celsissimi Principis Domini Domini Antonii Petri Archi-Episcopi Pragensis (tit. Pl.) Vicarium in Spiritualitybus Generale Officelem et Suffraganeum Pragensem in Ecclesia Metropolitana ordinati fuerunt sequentes:“

12 Formule zněla následovně: „Sig[na]tum] Pragae in Cancellaria Archi-Episcopali die ...“

13 Šlo o světicího biskupa, kancléře a vicekancléře pražské konsistoře.

14 Udělování jak vyšších, tak i nižších svěcení bylo (a v některých případech stále je) spojeno se zastáváním zvláštního úřadu či funkce v rámci kostela. *Ostiář* (lat. *janitor, adituus*) byl chrámovým dveřníkem. *Lektor* předčítal na kazatelně z Písma svatého a staral se rovněž o liturgické knihy. Zcela specifickou náplň práce vykonával *exorcista*, totiž vyhánění dábla z posedlých osob. *Podjáhén* vybíral ořery a přísluhovali knězi u oltáře. *Jáhén* spravoval kostelní majetek,

Tab. 1

Udělování svěcení všech stupňů 1779–1792

	1779	1780	1781	1782	1783	1784	1785	1786	1787	1788	1789	1790	1791	1792	Celkem
tonsura a čtyři nižší	120	95	92	97	48	67	46	75	104	9	70	28	3	35	889
podjáhenské	39	127	35	66	37	50	35	52	49	67	30	35	15	2	639
jáhenské	77	120	38	73	53	44	61	51	54	73	6	24	14	2	690
kněžské	67	136	28	73	78	15	21	57	72	98	27	28	15	2	717
Celkem	303	478	193	309	216	176	163	235	279	247	133	115	47	41	2935

Nejvyšší celkový počet svěcení – 478 – připadl na rok 1780, kdy bylo uděleno i nejvíce podjáhenských (127), jáhenských (120) a kněžských (136) svěcení z celého zmíněného období.

Maximální počet nižších svěcení, resp. tonsury a čtyř nižších, přijalo o tok dříve, tedy roku 1779, 120 svěcenců (roku 1780 šlo o 95 svěcenců); poměrně vysoký počet nižších svěcení přijali uchazeči též v roce 1787 (104) a 1782 (97).

Nejméně svěcení, a to jak vyšších, tak i nižších – 41 – pak bylo uděleno roku 1779 (záznamy v Knize funkcí byly vedeny až od 21. srpna tohoto roku) a roku 1791–47.

Frekvence udělování jednotlivých stupňů svěcení v jednotlivých měsících každého roku zmíněného období bude podrobněji rozebrána v následujících podkapitolách; jmenovitě uvedení uchazeči o tuto svátost rovněž v následujících podkapitolách a samostatně pak ve 4. kapitole.

b) Tonsura a čtyři nižší svěcení

Co se týče nižších svěcení, označovaných jako „*tonsura a čtyři nižší*“, byly ve

pečoval o chudé, nemocné, vdovy a sirotky a dohlížel také na pořádek v kostele během bohoslužeb. Stejnou funkci vykonával i *akolyta*; viz Rittner, Edward: *Církevní právo katolické*, I. Praha 1887, s. 88–89.

zmíněném období od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 dle Knihy funkcí uděleny celkem 889 svěcencům (viz Tab. 2).

Tab. 2
Tonsura a čtyři nižší svěcení 1779–1792

	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	Celkem
1779								74	9	–	–	37	120
1780	–	3	1	–	50	–	–	–	6	–	–	35	95
1781	–	–	–	–	–	40	–	–	–	–	11	41	92
1782	–	19	9	–	25	–	–	11	1	1	–	31	97
1783	–	–	19	2	–	15	–	–	1	–	–	11	48
1784	–	2	2	1	–	46	10	–	2	–	–	4	67
1785	–	3	28	–	8	–	–	–	2	2	1	2	46
1786	–	–	32	–	–	7	–	–	2	–	–	34	75
1787	–	1	13	–	–	2	–	–	–	–	–	88	104
1788	–	–	9	–	–	–	–	–	–	–	–	–	9
1789	–	–	69	–	1	–	–	–	–	–	–	–	70
1790	–	–	–	–	–	–	2	–	–	1	–	25	28
1791	–	–	–	–	–	1	2	–	–	–	–	–	3
1792	–	35	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	35
Celkem		63	182	3	84	111	14	85	23	4	12	308	889

Nejvíce těchto svěcení bylo, jak již bylo zmíněno v předchozí podkapitole, uděleno roku 1779–120, a toto číslo je pozoruhodné zejména vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o počet svěcení, udělených za necelé tři měsíce roku: 21. srpna přijalo tuto svátost 74, 18. září 9 a 18. prosince 37 světců.

O něco méně svěcení – 104 – se odehrálo roku 1787. V domácí kapli Arcibiskupského paláce (dále domácí kaple) přijal dne 3. února tuto svátost Norbert Alois Stiebral z Mladé Vožice; 2. března na nejmenovaném místě 8 osob, 31. téhož měsíce rovněž na nejmenovaném místě 5 osob (Karel Jelínek, František Clement, František Wenzel, Jakub Neubauer a Štěpán Peukert); 17. června rovněž na nejmenovaném místě František Raffius z Vysokého Mýta a Alois Hanl z Křesetic a 23. prosince se ve Svatováclavské kapli odehrálo hromadné svěcení 88 osob.

Srovnatelné počty světců přijaly tuto svátost roku 1782 (97), 1780 (95) a 1781 (92). V ostatních letech zmíněného období byl ovšem pokles počtu světců markantnější, např. roku 1786 šlo o 75 osob, roku 1789 o 70 osob a roku 1784 o 67 osob. Následovaly roky 1783 s 48 světcenci, 1785 s 46 světcenci, 1792 s 35 světcenci a 1790 s 28 světcenci.

Ve zbývajících dvou letech byly počty udělených tonsur a nižších svěcení již zanedbatelné: devět roku 1788, kdy dne 24. března přijali v domácí kapli tuto svátost Libor Kisbetter z litoměřické diecéze, Jan Schauer z královéhradecké diecéze, Karel Herites, Karel a Václav Kottrovi, Leopold Quitz (Titz) a Ignác Hrbek z budějovické diecéze, Jan Maršálek a Josef Felber z pražské arcidiecéze, a tři roku 1791; tehdy přijali 28. června na nejmenovaném místě svěcení Antonín Renisch ze stříbrské diecéze a 2. července rovněž na nejmenovaném místě Josef Nigrin a Josef Nečas z litoměřické diecéze.

Co se týče rozložení udělených svěcení na jednotlivé měsíce zmíněného období, je z Tab. 2 zřejmé, že převažoval prosinec s 308 světcenci následován březnem s 182 světcenci a červnem se 111 světcenci.

Naopak nejméně vytíženými měsíci byly v tomto směru duben se třemi a říjen se čtyřmi udělenými svěceními.

c) Podjáhenské svěcení

Na první stupeň vyšších svěcení – podjáhenské – bylo dle Knihy funkcí od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 vysvěceno celkem 639 uchazečů o tuto svátost (viz Tab. 3).

Tab. 3
Podjáhenské svěcení 1779–1792

	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	Celkem
1779								–	22	–	–	17	39
1780	–	12	25	–	50	–	–	–	12	–	–	28	127
1781	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	35	35
1782	–	22	14	–	24	1	–	5	–	–	–	–	66
1783	–	–	20	–	–	3	–	2	1	–	–	11	37
1784	–	–	13	–	–	19	2	–	3	–	–	13	50
1785	–	2	2	–	6	1	–	21	1	–	2	–	35
1786	–	1	–	–	–	1	48	–	–	–	–	2	52
1787	–	–	–	–	–	33	1	1	13	1	–	–	49
1788	–	1	–	–	–	–	15	49	–	2	–	–	67
1789	1	–	–	–	1	–	–	24	4	–	–	–	30
1790	–	–	–	–	–	–	–	1	–	–	1	33	35
1791	–	–	–	–	1	14	–	–	–	–	–	–	15
1792	–	2	–	–	–	–	–	–	–	–	–	–	2
Celkem	1	40	74	–	82	72	66	103	56	3	3	139	639

Největší počet těchto svěcení připadl na rok 1780 – celkem 127, kdy tuto svátost přijalo 19. února ve Svatováclavské kapli 12 osob, na nejmenovaném místě

11. března 25 osob, opět ve Svatováclavské kapli 20.–21. května 50 osob, tamtéž 23.–24. září 12 osob a konečně tamtéž 23.–24. prosince 28 osob.

V ostatních letech pak počty světců klesaly následovně: 67 roku 1788, 66 roku 1782, 52 roku 1786, 50 roku 1784, 49 roku 1787, 39 roku 1779, 37 roku 1783, 35 shodně roku 1781 a 1790, 30 roku 1789 a 15 roku 1791.

V roce 1792 přijali tuto svátost dne 29. února ve Svatováclavské kapli dokonce pouze dva nejmenovaní členové řádu křižovníků červenou hvězdou;¹⁵ dle Seznamu světců šlo o Františka Zbraslavského a Jana Schauera.

Co se týče frekvence udělování podjáhenského svěcení v jednotlivých měsících, je z Tab. 3 patrné, že, stejně jako v případě tonsury a čtyř nižších svěcení, převažoval i tentokrát prosinec se 139 světců, následován srpnem se 103 světců.

V porovnání s těmito čísly pak byly počty udělených svěcení v ostatních měsících již mnohem nižší – květen 82, březen 74, červen 72, červenec 66, září 56, únor 44, někdy dokonce zanedbatelné – říjen a listopad shodně 3, leden 1.

V dubnu nepřijal podjáhenské svěcení žádný uchazeč.

d) Jáhenské svěcení

Co se týče dalšího stupně vyššího svěcení, tedy jáhenství, bylo v Knize funkcí zaznamenáno od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 celkem 690 případů udělení této svátosti (viz Tab. 4).

Tab. 4

Jáhenské svěcení 1779–1792

	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	Celkem
1779								1	–	47	–	29	77
1780	–	22	9	–	19	–	–	–	39	–	–	31	120
1781	–	–	–	–	2	–	–	–	–	–	–	36	38
1782	–	18	9	–	36	1	–	8	1	–	–	–	73
1783	–	–	33	–	–	8	–	4	1	1	–	6	53

15 V Knize funkcí uvedena pouze jejich řádová příslušnost jako „duo crucigeri“.

1784	-	-	19	-	-	12	2	-	4	1	-	6	44
1785	2	8	-	-	22	1	-	4	19	-	3	2	61
1786	-	1	-	-	-	-	49	1	-	-	-	-	51
1787	-	-	-	-	-	37	1	1	14	1	-	-	54
1788	-	1	-	-	-	-	19	51	-	2	-	-	73
1789	1	-	-	-	1	-	-	-	4	-	-	-	6
1790	-	-	-	-	-	-	-	2	1	-	1	20	24
1791	-	-	-	-	1	13	-	-	-	-	-	-	14
1792	-	-	2										2
Celkem	3	50	72	-	81	72	71	72	83	52	4	130	690

Nejvíce těchto svěcení – 120 – se odehrálo v roce 1780, kdy nejprve přijalo zmíněnou svátost 19. února ve Svatováclavské kapli 22 uchazečů, poté 11. března na nejmenovaném místě 9 uchazečů, 20.–21. května opět ve Svatováclavské kapli 19 uchazečů, 23.–24. září tamtéž 39 uchazečů a konečně 23.–24. prosince tamtéž 31 uchazečů.

Druhý nejvyšší počet udělení této svátosti – 77 svěcení – je datován ke třem měsícům roku 1779, totiž srpnu, říjnu a prosinci, kdy byl 26. srpna v domácí kapli vysvěcen Josef Wanek (Waniek) z brněnské diecéze, 19. září ve Svatováclavské kapli 47 osob a 18. prosince tamtéž 29 osob.

V ostatních letech pak počty udělených svěcení klesaly takto: 73 shodně roku 1782 a 1788, 61 roku 1785, 54 roku 1787, 53 roku 1783, 51 roku 1786, 44 roku 1784, 38 roku 1781 a 24 roku 1790.

V roce 1789 přijalo tuto svátost pouze šest¹⁶ a v roce 1792 dokonce jen dva svěcenci, a to dne 2. března na nejmenovaném místě dva nejmenovaní členové řádu křižovníků s červenou hvězdou.¹⁷

16 27. ledna v domácí kapli 1 (pravděpodobně Ondřej Westani, neboť v Knize funkcí bylo výslovně uvedeno, že týž uchazeč přijal 25. téhož měsíce tamtéž podjáhenské a 29. téhož měsíce tamtéž i kněžské svěcení),

17 Přestože nejsou v Knize funkcí jejich jména výslovně uvedena, dle Seznamu svěcenců se jednalo o Františka Zbraslavského a Jana Schauera.

Stejně jako v případech předchozích stupňů svěcení, přijalo i tentokrát tuto svátost nejvíce svěcenců v prosinci (130); následovalo září (83), květen (81), březen, červen a srpen (všechny tři 72), červenec (71) a říjen (52).

Zanedbatelný počet svěcení se odehrál v listopadu (4) a lednu (3).

V dubnu nepřijal jáhenské svěcení opět žádný uchazeč.

e) Kněžské svěcení

Posledním stupněm vyšších svěcení bylo svěcení kněžské, které dle Knihy funkcí přijalo od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 celkem 717 uchazečů o tuto svátost (viz Tab. 5).

Tab. 5

Kněžské svěcení 1779–1792

	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	Celkem
1779								-	51	-	-	16	67
1780	-	12	9	-	50	-	1	-	34	-	-	30	136
1781	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	28	28
1782	-	19	18	-	14	1	1	17	1	-	-	2	73
1783	6	-	6	7	-	9	-	30	11	3	-	6	78
1784	-	1	-	-	-	-	1	-	8	2	2	1	15
1785	-	-	8	-	1	3	-	2	-	4	3	-	21
1786	-	1	-	-	-	2	50	1	-	1	-	2	57
1787	-	-	54	-	-	-	2	1	-	15	-	-	72
1788	-	1	-	-	-	-	39	53	-	3	-	2	98
1789	1	-	-	-	1	-	-	3	22	-	-	-	27

1790	-	1	-	-	5	-	-	2	1	-	1	18	28
1791	2	-	-	-	1	1	11	-	-	-	-	-	15
1792	-	-	2										2
Celkem	9	35	97	7	72	16	105	109	128	28	6	105	717

Nejvíce svěcení připadlo na rok 1780 – celkem 136.

Ostatní počty svěcenců byly v porovnání s tímto číslem již mnohem nižší: 1788 (98), 1783 (78), 1782 (73), 1787 (72), 1779 (67), 1786 (57), 1781 a 1790 (oba 28), 1789 (27), 1785 (18), 1784 a 1791 (oba 15).

V roce 1792 přijali svátost kněžského svěcení dokonce jen 2 svěcenci, a to 2. března na nejmenovaném místě 1 osoba a 30. března v domácí kapli rovněž 1 osoba, jíž byl Matyáš Schröck.

Z jednotlivých měsíců roku se na počtu udělených svěcení podílelo nejvíce září (128), následováno srpnem (109), červencem a prosincem (oba 105), březnem (97) a květnem (72).

Pokles počtu svěcenců v ostatních měsících byl již mnohem znatelnější: únor 35, říjen 28; v lednu pak přijalo zmíněnou svátost jen 9, v dubnu 7 a v listopadu 6 svěcenců.

Uchazeči o udělování svátosti svěcení jmenovitě

Z celkového počtu 2935 udělených svěcení v letech 1779–1792 bylo v Knize funkcí jmenovitě uvedeno pouze 100 svěcenců.¹⁸ Řada z nich zde však byla zaznamenána několikrát, protože ve zmíněném období přijala většina těchto osob několik stupňů svěcení. Je tedy zapotřebí rozlišovat mezi počtem svěcenců, jmenovitě uvedených v této Knize, a počtem jim udělených stupňů svěcení.

Zjištěné údaje o jmenovitě uvedených svěcencích budou v následujících řádcích konfrontovány s údaji o týchž osobách, zaznamenanými v Seznamu svěcenců z daného období. Pokud není v poznámce uvedeno jinak, pocházel svěcenec z pražské arcidiecéze.

V roce 1779 byl v Knize funkcí uveden pouze jediný svěcenec, a to Josef Wanek (Waniek), původem z brněnské diecéze, jenž přijal jáhenské svěcení 26. srpna (záznam též v Seznamu svěcenců) v domácí kapli.

Následujícího roku nebyl v Knize funkcí jmenovitě zaznamenán žádný svěcenec.

V roce 1781 šlo o dva svěcence z řádu johanitů (maltézkých rytířů) – Františ-

18 Toto číslo nezahrnuje několikanásobný výskyt jména svěcence v Knize funkcí v případě, že dotyčný jedinec přijal ve zmíněném období více stupňů svěcení.

ka Wilhelma a Antonína Poláka, kteří na nejmenovaném místě přijali 19. května jáhenské svěcení. (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení svěcení kněžského prvním z nich a podjáhenského druhému).

V roce 1782 opět nebylo v Knize funkcí zmíněno žádné jméno svěcence.

O rok později zde byla, stejně jako v roce 1779, zaznamenána jediná osoba, uvedená slovem „*Servitta*“. Ve skutečnosti se jednalo o člena řádu servitů (resp. „*Řádu služebníků Mariiných*“; lat. *Ordo servorum Mariae*; pozn. aut.) Josefa Marii Peřinu, který přijal v domácí kapli dne 11. září hned dvě svátosti svěcení najednou – tonsuru a čtyři nižší a podjáhenské; jáhenské svěcení mu bylo následně uděleno 18. září (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení kněžského svěcení).¹⁹

V roce 1784 bylo v Knize funkcí uvedeno jmenovitě 7 uchazečů, jimž bylo uděleno 8 svěcení.

Členové řádu bosých augustiniánů Bernard (od sv. Isidora) a Alipius (od sv. Šimona) přijali společně 23. července jáhenské svěcení;²⁰ Josef Melchior 23. července kněžské svěcení (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení); člen řádu obutých karmelitánů Pius (od sv. Josefa) 10. října kněžské svěcení (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení jáhenského a podjáhenského svěcení); Karel Stengel, původem z Drážďan, 13. října jáhenské a 16. října kněžské svěcení (záznam o obou svěceních též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení)²¹ a členové řádu cisterciáků Ignác Horecký (Horetzký) a Adalbert Machek v domácí kapli 7. listopadu kněžské svěcení (záznam o obou svěceních též v Seznamu světců, stejně jako o společném udělení jáhenského svěcení).

Nejvíce jmen světců – 30 – bylo v Knize funkcí zaznamenáno v roce 1785; počet jejich svěcení se vyšplhal na 45.

Dva členové kláštera řádu cisterciáků ve Žďáru nad Sázavou, jmenovitě Quirinus Chilík (Chilík) a Salesius Ptáček, přijali společně v domácí kapli jáhenské svěcení 18. ledna (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského a kněžského svěcení oběma uchazečům), a člen téhož řádu Filip Kotlaska. působící však v klášteře v Plasích, byl v téže kapli vysvěcen na kněze dne

19 Jako datum udělení jáhenského svěcení je v Knize funkcí uvedeno 18. září, v Seznamu světců však 16. září, přičemž toto datum bylo evidentně přepisováno,

20 Záznam o udělení tohoto svěcení je v případě Bernarda (od sv. Isidora) uveden též v Seznamu světců stejně jako o udělení svěcení podjáhenského 5. června a kněžského 18. září téhož roku a tonsury a čtyř nižších 18. září 1779; v případě Alipia (od sv. Šimona) nebyl sice záznam o udělení jáhenského svěcení v Seznamu světců uveden, zato se zde nachází záznam o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení, a to hned ke dvěma rozdílným datům – 3. listopadu 1781 a 22. prosinci téhož roku.

21 Světcenci Bernard (od sv. Isidora), Alipius (od sv. Šimona), Josef Melchior, Pius (od sv. Josefa) a Karel Stengel přijali tuto svátost na nejmenovaném místě.

26. března (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení).

Téhož dne pak bylo tamtéž uděleno podjáhenské svěcení i jeho řádovému spolubratru z téhož kláštera Marcelu Fendrichovi (záznam též v Seznamu světců).

Další člen cisterciáckého řádu, tentokrát z kláštera ve Vyšším Brodě, Václav Feigl, přijal na témže místě kněžské svěcení dne 25. května (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení).

Jáhenské svěcení přijali téhož dne na témže místě hned čtyři uchazeči: člen cisterciáckého řádu Xaver Falk (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení), členové kláštera téhož řádu ve Vyšším Brodě Ivo Schmidinger (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) a Konrád Schimon (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) a Jakub Czumko (Czunka) (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení).

Ernest (Arnošt) Růžička přijal během června 1785 hned tři stupně svěcení: podjáhenské 10. a jáhenské 12. června (obě v domácí kapli) a kněžské 15. června v kapli sv. Václava ve svatovítském chrámu (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení) spolu se dvěma nejmenovanými členy řádu křížovníků s červenou hvězdou (podrobněji o nich v závěru této kapitoly).

Dne 10. srpna pak byli v domácí kapli společně vysvěceni na kněze člen kláštera řádu cisterciáků v Oseku Jan Lázníčka (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení) a Karel Süßner (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

Téhož dne přijali na témže místě společně podjáhenské svěcení i tři členové řádu piaristů: Silverius Faulk (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a kněžského svěcení), Julián Hiller (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, jáhenského²² a kněžského svěcení) a Aurelius Führer (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a kněžského svěcení), kteří byli dne 21. srpna spolu s členem kláštera benediktinského řádu v Praze-Břevnově Stanislavem Klimannem (záznam též v Seznamu světců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a kněžského svěcení) vysvěceni na témže místě na jáhny.

Společnou tonsuru a čtyři nižší svěcení obdrželi 20. září v domácí kapli dva členové řádu dominikánů: Marek Štorch a Karel Adámek (záznam též v Seznamu světců). Prvně jmenovanému byly téhož roku na témže místě uděleny i další stupně svěcení: 22. září podjáhenské, 24. září jáhenské a 1. října (spolu s dvěma členy kláštera benediktinského v Emauzích na Novém Městě pražském Řehořem

22 V Knize funkcí je jako datum přijetí jáhenského svěcení uveden 21. srpen 1785.

Kostkou a Maurem Müldnerem)²³ kněžské (záznam o všech stupních svěcení též v Seznamu svěcenců).

Dne 1. října přijali dva členové řádu dominikánů – František Krečmer (Kretschmer) (záznam též v Seznamu svěcenců) a Modest Posseth (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) v domácí kapli tonsuru a čtyři nižší svěcení a dne 30. října na témže místě František Stimfl (Stimpfl) kněžské svěcení (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení).

Člen kláštera řádu premonstrátů v Teplé Milo Lörich obdržel v listopadu 1785 v domácí kapli hned tři stupně svěcení (záznam též v Seznamu svěcenců): 3. listopadu podjáhenské, 5. téhož měsíce společně s členem kláštera téhož řádu v téže lokalitě Aloisem Davidem (záznam též v Seznamu svěcenců) jáhenské a 8. listopadu s týměž spolubratrem i kněžské.

Členu řádu dominikánů Albertu Grassovi byla nejprve udělena na nejmenovaném místě dne 22. listopadu tonsura a čtyři nižší svěcení, a poté v domácí kapli 24. listopadu podjáhenské, 26. listopadu jáhenské a 30. listopadu kněžské svěcení (záznam o všech stupních svěcení též v Seznamu svěcenců).

Člen řádu irských františkánů (hybernů) Jakub Plumkelt (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) přijal tonsuru a čtyři nižší svěcení společně s Tomášem Lorcanem (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) v domácí kapli 17. prosince. Téhož dne na témže místě byli vysvěceni na jáhny i další dva členové téhož řádu: Jakub Collino (Collins) a Michael Collino (Collins); Jakub Collino přijal navíc na nejmenovaném místě dne 2. prosince téhož roku i kněžské svěcení (záznam o svěceních obou uchazečů též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a podjáhenského, resp. kněžského svěcení).

V roce 1786 se jméno svěcence vyskytlo v Knize funkcí celkem devětkrát, počet udělených svěcení dvanáctkrát.

Člen řádu premonstrátů Stanislav Arnold přijal v domácí kapli 18. února podjáhenské a o čtyři dny později i jáhenské svěcení (záznam o udělení obou svěcení též v Seznamu svěcenců); kněžské obdržel na nejmenovaném místě 25. února.

František Richter přijal na témže místě 4. srpna jáhenské a o dva dny později i kněžské svěcení (záznam o udělení obou svěcení též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a podjáhenského svěcení).

František Slavík (záznam též v Seznamu svěcenců) a člen řádu reformovaných

23 Záznam o udělení tohoto svěcení je jak v případě Řehoře Kostky, tak i Maura Müldnera, uveden též v Seznamu svěcenců, stejně jako o společném udělení svěcení podjáhenského 24. srpna 1782 a jáhenského 21. května 1785.

františkánů (observantů) Optát Zürchauer (Zirchauer) (záznam též v Seznamu svěcenců) přijali společně na nejmenovaném místě 24. září tonsuru a čtyři nižší svěcení.

Člen řádu bosých karmelitánů s řádovým jménem Athanasius, působící při kostele sv. Anny v nejmenované lokalitě, přijal v domácí kapli 10. října kněžské svěcení (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

Dne 2. prosince obdrželi na nejmenovaném místě různé stupně svěcení čtyři členové řádu irských františkánů (hybernů): již zmíněný Jakub Collino (Collins) a František Quoney (záznam též v Seznamu svěcenců) kněžské a rovněž již zmíněný Jakub Plumkelt a Bonaventura O'Donnell (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení) podjáhenské.

V roce 1787 bylo jméno svěcence zmíněno v Knize funkcí ve dvanácti případech a uchazečům bylo uděleno celkem 18 svěcení.

Norbert Alois Stiebral, původem z Mladé Vožice, přijal tonsuru a čtyři nižší svěcení v domácí kapli 3. února (záznam též v Seznamu svěcenců).

Týž stupeň svěcení byl na nejmenovaném místě udělen 2. března pěti uchazečům o tuto svátost najednou, a to Karlu Jelínkovi (záznam též v Seznamu svěcenců), Františku Clementovi (záznam též v Seznamu svěcenců), Františku Wenzelovi (Wenzlovi) (záznam též v Seznamu svěcenců), Jakubu Neubauerovi (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení) a Štěpánu Peukertovi (Peikertovi) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení).

Tonsuru a čtyři nižší svěcení přijali na nejmenovaném místě 17. června též František Raffius, původem z Vysokého Mýta (záznam též v Seznamu svěcenců) a Alois Hanl, původem z Křesetic (záznam též v Seznamu svěcenců).

Člen kláštera řádu premonstrátů v Praze na Strahově František Chocenský (Chocenský) (záznam o udělení níže uvedených svěcení též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení) přijal v domácí kapli v červenci roku 1787 hned tři stupně svěcení: 24. července podjáhenské, o dva dny později jáhenské a 28. července spolu s Jakubem Kranssem i kněžského svěcení.²⁴

Františku Ullmannovi (záznam o udělení níže uvedených svěcení též v Seznamu svěcenců) bylo ve Svatováclavské kapli uděleno nejprve 24. srpna podjáhenské a o dva dny později i jáhenské svěcení; kněžské pak obdržel 28. srpna v bazilice sv. Jiří rovněž na Pražském hradě (dále jen bazilika sv. Jiří).

24 Záznam o udělení kněžského svěcení Jakubu Kransovi je uveden v Knize funkcí a v Seznamu svěcenců s rozdílnými daty, a to 7., resp. 28. červenec 1787, přičemž se vzhledem k hierarchii udělování svátostí svěcení lze oprávněně domnívat, že první z nich znamenalo svěcení jáhenské; o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení existuje zápis pouze v Seznamu.

Člen kláštera řádu premonstrátů v Teplé Amandus Klug (záznam o udělení níže uvedených svěcení též v Seznamu svěcenců) přijal jako jediný uchazeč, jmenovitě uvedený v Knize funkcí, svá svěcení mimo Prahu, a to v kostele sv. Bartoloměje v Plzni (rozhodující úlohu zde hrála pravděpodobně poloha působiště svěcence) – 21. října podjáhenské, o dva dny později jáhenské a 25. října i kněžské.

V roce 1788 bylo jméno svěcence v Knize funkcí uvedeno celkem patnáctkrát, počet svěcení pak jedenadvacetkrát.

Tři stupně svěcení během jednoho měsíce obdržel v únoru v domácí kapli Antonín Peschl (záznam o udělení níže uvedených svěcení též v Seznamu svěcenců): 3. února podjáhenské, o tři dny později jáhenské a 9. února kněžské.

Výjimečný případ jmenovitě uvedení devíti svěcenců jak k jednomu stupni svěcení, tak i k jednomu dni, byl v Knize funkcí zaznamenán k 24. březnu, kdy taktéž v domácí kapli přijali společně tonsuru a čtyři nižší svěcení Libor Kisbetter, Jan Schauer, Karel Herites, Karel a Václav Kotrbové (Kotrbové), Leopold Quitz (Titz), Ignác Hrbek, Jan Maršálek (Marchaleck) a Josef Felber (záznam o udělení tohoto stupně svěcení zmíněným uchazečům též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského svěcení v případě Jana Maršálka).

Člen kláštera řádu premonstrátů v Praze na Strahově Matyáš Ehrlich obdržel spolu s Václavem Prošem (Proschem) v domácí kapli podjáhenské svěcení 18. října a jáhenské 26. téhož měsíce (záznam o udělení těchto svěcení – včetně kněžského – též v Seznamu svěcenců). Oba zmiňovaní poté přijali tamtéž spolu s Václavem Zykou (Zikou) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení) i svěcení kněžské.

Rovněž kněžské svěcení bylo na témže místě uděleno 7. prosince i Leopoldu Fischerovi (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a podjáhenského svěcení) a Františku Vavroušovi (Wavrauschovi) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

V roce 1789 bylo jméno svěcence zaznamenáno v Knize funkcí pouze v šesti případech, svěcení však bylo uděleno celkem 18.

Ondřej Westani přijal v domácí kapli nejprve 25. ledna podjáhenské, o dva dny později jáhenské a 29. ledna i kněžské svěcení (záznam o nich též v Seznamu svěcenců).²⁵

Člen laického hospitálského řádu sv. Jana z Boha (milosrdní bratři) Benvenutus Krinek (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců) přijal v domácí kapli během jediného měsíce roku 1789 všechny stupně svěcení,

25 V případě jáhenského svěcení dne 27. ledna není v Knize funkcí sice jméno Ondřeje Westaniho výslovně zmíněno, nicméně vzhledem k datu jeho podjáhenského (25. leden) a kněžského (29. leden) svěcení lze předpokládat, že šlo o tohoto svěcence.

z toho dva v jednom dni: 24. května tonsuru a čtyři nižší, téhož dne podjáhenské, 27. května jáhenské a 29. května i kněžské.

Leopold Stöhr (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců), Kašpar Seidl (Seidel) (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců), člen kláštera řádu benediktinů v Kladrubech Vincenc Reif (Reiff) (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců) a Jan Leopold Dobrovský (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců) obdrželi společně v bazilice sv. Jiří dne 20. září podjáhenské svěcení a v kapli sv. Mořice při Starém proboštství na Pražském hradě (dále kaple sv. Mořice) o dva dny později svěcení jáhenské. Všichni zmiňovaní s výjimkou Dobrovského pak byli dne 26. září vysvěceni v bazilice sv. Jiří na kněze.

V roce 1790 bylo v Knize funkcí zmíněno jmenovitě 12 svěcenců, jimž bylo uděleno 19 svěcení; oproti předcházejícím letům se však většina udělování této svátosti odehrávala v kapli sv. Mořice.

Jako první přijal na tomto místě dne 27. února kněžské svěcení František Woltz (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení svěcení podjáhenského a jáhenského).

Následoval již zmíněný Jan Leopold Dobrovský, jenž zde přijal tutéž svátost dne 30. května, a to společně se čtyřmi dalšími svěcenci: Františkem Rokitou (záznam též v Seznamu svěcenců), Josefem Teisingerem (Theysingerem) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení), Janem Seiffertem (Seifferdtem, Seifertem) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení) a Františkem hrabětem Věžníkem (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

V této kapli rovněž přijali tonsuru a čtyři nižší svěcení dne 5. července Adalbert Zahořanský z Orlíka (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení) a Jan Pavlík (záznam též v Seznamu svěcenců).

František Hennig (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců) přijal tamtéž 23. srpna podjáhenské, a společně s Františkem Spielmannem (záznam o níže uvedených svěceních též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení) nejprve o dva dny později jáhenské a poté 27. srpna i kněžské svěcení.

Šimon Sieber byl v kapli sv. Mořice vysvěcen nejprve 19. září na jáhna a o pět dnů později i na kněze (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších a podjáhenského svěcení).

Člen laického hospitálního řádu sv. Jana z Boha (milosrdní bratři) Sancius Suchánek přijal během dvou měsíců roku 1790 všechny stupně svěcení: nejprve na nejmenovaném místě 31. října tonsuru a čtyři nižší, poté 1. listopadu v domácí

kapli podjáhenské, následně 5. listopadu tamtéž jáhenské a konečně o dva dny později tamtéž i kněžské (záznam o všech stupních svěcení též v Seznamu svěcenců).

V roce 1791 bylo jméno svěcence v Knize funkcí uvedeno v pouhých sedmi případech, a ani celkový počet udělených svěcení nebyl o moc vyšší, neboť se zastavil na čísle devět. Stejně jako v předcházejícím roce probíhalo udělování této svátosti převážně v kapli sv. Mořice.

Na samém počátku tohoto roku se zde dne 3. ledna odehrálo společné kněžské svěcení Tomáše Kunzela (Küntzela, Kintzla) (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení podjáhenského a jáhenského svěcení) a Františka Leyera (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

Na témže místě přijal 21. května tutéž svátost i člen řádu křižovníků s červenou hvězdou Jan Natter (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

Norbert Srb obdržel nejprve v kapli sv. Mořice dne 21. května podjáhenské, o osm dnů později na nejmenovaném místě jáhenské a poté opět v kapli sv. Mořice dne 11. června i kněžské svěcení (záznam o nich též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších svěcení).

Tamtéž byla dne 28. června udělena i tonsura a čtyři nižší svěcení Antonínu Renischovi (záznam též v Seznamu svěcenců).

Týž stupeň svěcení pak přijali na nejmenovaném místě 2. července společně Josef Nigrin (záznam též v Seznamu svěcenců) a Josef Nečas (Neczas) (záznam též v Seznamu svěcenců).

V posledním roce vedení Knihy funkcí – 1792 – zde bylo zaznamenáno jméno jediného svěcence, a to Matyáše Schröcka (Schröka), jenž obdržel v domácí kapli dne 30. března kněžské svěcení (záznam též v Seznamu svěcenců, stejně jako o udělení tonsury a čtyř nižších, podjáhenského a jáhenského svěcení).

V samotném závěru této podkapitoly bych ještě ráda zmínila o svěcencích, u nichž sice byla v Knize funkcí uvedena jejich řádová příslušnost, jméno však nikoli. Bylo proto zapotřebí dohledat je opět v Seznamu svěcenců, avšak do abecedního seznamu na konci příspěvku, sestávajícího výhradně ze jmen svěcenců, uvedených v Knize funkcí, zařazení nejsou.

Roku 1782 šlo o člena řádu paulánů (čili Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly – Ordo minimorum) Anselma Schoedla, který přijal tonsuru a čtyři nižší svěcení v domácí kapli dne 27. října 1782.²⁶

26 Dle Seznamu svěcenců přijal další stupně svěcení 15. března 1783 (podjáhenské), 14. června téhož roku (jáhenské) a 18. října téhož roku (kněžské).

V roce 1784 se jednalo o člena řádu piaristů Benigna Kinského, který přijal rovněž tonsuru a čtyři nižší svěcení na témže místě jako zmíněný Schoedl dne 10. dubna.²⁷

O rok později dne 19. května přijal rovněž tonsuru a čtyři nižší svěcení na blíže nespecifikovaném místě člen kláštera řádu benediktinů v Praze-Břevnově Stanislav Klimann; tento svěcenec je však v závěrečném abecedním seznamu uveden, neboť ostatní stupně svěcení byly k jeho jménu v Knize funkcí uvedeny.

Téhož roku bylo dne 15. června uděleno ve Svatováclavské kapli svátostné kněžské svěcení spolu s Ernestem (Arnoštem) Růžičkou i dvěma členům rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou – Floriánu Langovi a Adalbertu Dvořákovi.²⁸

Roku 1792 šlo opět o dva uchazeče z řad křižovníků s červenou hvězdou – Františka Zbraslavského a Jana Schauera, kteří na témže místě přijali dne 29. února podjáhenské a 2. března jáhenské svěcení.²⁹

Světitelé

Vzhledem k poměrně krátkému časovému úseku vedení Knihy funkcí v délce necelých patnácti let udělovali svátost svěcení pouze dva světitelé biskupové – Jan Matouš Schweiberer a Erasmus Diviš Krieger.

Přesné datum narození Jana Matouše Schweiberera není známo. Studia na pražské univerzitě ukončil s titulem bakalář teologie a nastoupil jako praeses alumnů arcibiskupského semináře v téže lokalitě. Následoval post vychovatele v rodině hraběte z Vrtby a poté funkce faráře ve Výsluní, děkana v Žebráku a Brandýse nad Labem a konečně kanovníka kapituly ve Staré Boleslavi. Dne 19. srpna 1759 byl zvolen kanovníkem Metropolitní kapituly v Praze a do své funkce uveden dne 24. srpna téhož roku.

Přestože Schweiberer ukončil svá studia pouze bakalářským titulem, a navíc řízení vyšších vzdělávacích ústavů bylo v rukách členů Tovaryšstva Ježíšova, byl dne 18. května 1761 zvolen rektorem pražské Karlo-Ferdinandovy univerzity. O šest let později se stal děkanem kostela sv. Apolináře na Novém Městě pražském, neboť tato funkce byla spojena s titulem kanovníka Metropolitní kapituly při chrámu sv. Víta.

Na světitelství biskupa pražského byl Schweiberer vysvěcen dne 21. července 1779; zároveň však působil i jako děkan staroboleslavské kolegiální kapituly a ase-

27 Dle Seznamu světců přijal další stupně svěcení 11. září 1784 (podjáhenské), 16. září téhož roku (jáhenské) a 18. září téhož roku (kněžské).

28 Dle Seznamu světců přijali oba zmínění uchazeči svěcení jáhenské 21. května 1785, podjáhenské 18. prosince 1784 a tonsuru a čtyři nižší Dvořák 18. září téhož roku, v případě Langa její udělení uvedeno není.

29 Dle Seznamu světců přijal Zbraslavský dne 21. prosince 1792 i kněžské svěcení.

sor rektifikační komise. Dne 9. května 1780 byl zvolen děkanem pražského Metropolitního chrámu sv. Víta v Praze. Zemřel dne 27. června 1781 v cisterciáckém klášteře na Zbraslavi poté, co se neúspěšně léčil ze záchvatu mrtvice v nedalekých lázních Malá Chuchle a je pochován v kryptě Metropolitního chrámu sv. Víta.³⁰

Nástupcem Jana Matouše Schweiberera na postu pražského světicího biskupa se stal Erasmus Diviš (Dionysius) Krieger, jenž se narodil 4. března 1738 v Mašově. Po studiích na pražské univerzitě, která ukončil s magisterským titulem, obdržel dne 7. března 1760 kněžské svěcení. Od roku 1771 působil jako děkan v Radonicích, než byl dne 9. ledna 1776 zvolen kanovníkem Metropolitní kapituly v Praze; úřad začal vykonávat od 4. února následujícího roku. V této funkci rovněž kázal německy v chrámu sv. Víta na Pražském hradě. Dne 22. března 1779 byl jmenován radou pražské arcibiskupské konsistoře a 9. května následujícího roku děkanem kostela sv. Apolináře na Novém Městě pražském, který spravovala Metropolitní kapitula.

Dne 22. dubna 1781 se Krieger stal generálním vikářem a oficiálem konsistoře a o něco později i děkanem ve Staré Boleslavi. V posledně jmenované funkci se zvláště zasloužil o obnovení výzdoby a vnitřního zařízení jak tamní baziliky sv. Václava, tak i kostela Nanebevzetí Panny Marie.³¹

Dne 28. října téhož roku byl arcibiskupem Příchovským vysvěcen na pražského světicího biskupa s titulem biskupa tiberiadského, 28. srpna 1787 byl zvolen děkanem Metropolitní kapituly a 6. srpna 1790 proboštem tamtéž. V témže roce se zúčastnil i císařské korunovace Leopolda II. ve Vídni a o rok později také jeho královské korunovace v Praze.

Erasmus Krieger zemřel dne 27. prosince 1792 a dle svého přání byl pochován při kostele Nanebevzetí Panny Marie na staroboleslavském hřbitově.³²

Co se týče počtu udělených svěcení každým z těchto biskupů, jejich počet sa-

30 Viz Podlaha, A.: *Series praepositorum*, s. 285–286.

31 Biskup Krieger nechal oba zmíněné kostely jednak znovu vybít, a jednak restaurovat jejich vnitřní zařízení, především obrazy a sochy. Staroboleslavským kostelům věnoval i další kostelní zařízení (oltáře, zpovědnice, kazatelny, obrazy aj.), jež zakoupil ze zrušených klášterů, aby tyto nebyly rozprodány světským osobám; viz Podlaha, A.: *Series praepositorum*, s. 292.

32 Kriegerův náhrobek, vytvořený roku 1793, pochází z dílny českého sochaře a řezbáře tradice baroka a klasicismu Josefa Malínského (1752–1827; podrobněji o něm např. Prah, Roman: *Josef Malínský – Archaismy v sochařství kolem roku 1800*. In: *V mužském mozku (Sborník k 70. narozeninám Petra Wittliche)*. Dolní Břežany 2002 nebo též: *Umění náhrobku v českých zemích let 1780–1830*. Praha 2004) a nese epitaf následujícího znění: „Ferventi religionis vindici, pauperum patri optimo Erasmo Dionysio Krieger, episc[opo]. Tiberiadensi, S[an]ctae. M[etropolitanae]. E[cclesiae]. praeposito, antiquiss[imae]. colleg[atae]. eccles[iae]. Vet[er]o-Bolesl[aviensis]. dec[ano]. cap[ituli]. et celsiss[im]i. princ[ipis]. archiep[iscop]i. Pragens[is]. sufragán[eo]., vic[ario]., generali et officiali amici et cultores posuerunt anno MDCCXCIII. Obiit die 27. Decembris a[nn]o. 1792 aetat[is]. 55“; viz Podlaha, A.: *Series praepositorum*, s. 291–292; *Die Bischöfe des Heiligen Römischen Reiches*. Berlin 1990, s. 244.

mozřejmě odvisí od počtu let, po něž působili v úřadě během období, jež pokrývá *Knih funkció*.

V případě Jana Matouše Schweiberera není navíc v této *Knize* jeho jméno jako světitele uvedeno u záznamů z roku 1780 a z první poloviny roku 1781; u druhého uvedeného roku se však jedná pouze o dva záznamy, a to z 19. května a 8. června, neboť biskup Schweiberer zemřel dne 27. června 1781; je však nanejvýš pravděpodobné, že zmíněnou svátost udělil i tentokrát skutečně on.

Pokud tedy ztotožníme počet udělených svěcení s dobou jeho působení v úřadě bez ohledu na uvedení či neuvedení jeho jména v *Knize funkcí*, pak Schweiberer udělil v době od 21. srpna 1779 do své smrti 27. června 1781 celkem 823 svěcení; z toho 303 roku 1779, 478 roku 1780 a 42 roku 1781.

Erasmus Diviš Krieger, jehož episkopát pokrývá v porovnání s jeho předchůdcem více než dvě třetiny období, po něž byla *Knih funkció* vedena, udělil od 3. listopadu 1781 [datum prvního uvedení jeho jména jako světícího biskupa v *Knize funkcí* po smrti Jana Matouše Schweiberera; pozn. aut.] do 30. března 1792 celkem 2112 svěcení.

Co se týče jednotlivých stupňů svěcení, budou jejich počty podrobněji rozebrány v následující kapitole. Vzhledem k „*roku dvou světících biskupů*“, jak lze též nazvat rok 1781, bych se na tomto místě přece jen poněkud podrobněji zmínila o stupních svěcení, jež tehdy udělil jak biskup Schweiberer, tak i biskup Krieger.

Biskup Schweiberer udělil roku 1781 svěcení pouze dvakrát: nejprve 19. května na neuvedeném místě jáhenské dvěma uchazečům z řádu sv. Jana Jeruzalémského (johanitů či maltézských rytířů) Františku Wilhelmovi a Antonínu Polákovi, a poté 8. června v domácí kapli tonsuru a čtyři nižší čtyřiceti uchazečům.

Biskup Krieger udělil v tomto roce za pouhé tři dny celkem 151 svěcení. Nejprve přijalo z jeho rukou v kapli sv. Václava v chrámu sv. Víta na Pražském hradě (dále jen Svatováclavská kaple) tonsuru a čtyři nižší svěcení dne 3. listopadu 11 svěcenců; dne 8. prosince vysvětil v domácí kapli na týž stupeň 2 uchazeče a konečně 22. prosince udělil ve Svatováclavské kapli tonsuru a čtyři nižší 39, podjáhenské 35, jáhenské 36 a kněžské 28 svěcencům.

Lokality svěcení

Svátost svěcení byla dle *Knihy funkcí* udělována v období od 21. srpna 1779 do 30. března 1792 v šesti lokalitách (pěti pražských a jedné mimopražské); zároveň však existuje i nemálo případů, kdy uvedení lokality zcela chybí.

a) Kaple sv. Václava v chrámu sv. Víta na Pražském hradě

Vůbec nejvyšší počet svěcení – 2089 – se ve zmíněném období odehrál ve Svatováclavské kapli.

Co se týče rozložení svěcení na jednotlivé roky, pak nejvíce zastoupen byl rok 1780 s 433 uděleními této svátosti. Svěcení na tomto místě se však neodehrávalo

v každém měsíci, nýbrž pouze v únoru (49), květnu (169), září (91) a prosinci (124).

Zhruba stejný počet světců – 301, resp. 299 – přijal v této kapli zmíněnou svátost v roce 1779, resp. 1782. Stejně jako v roce 1780 nebylo svěcení udělováno v každém měsíci v roce, ale roku 1779 jen v srpnu (74), září (129) a prosinci (98) a roku 1782 v únoru (78), březnu (79), květnu (99), srpnu (40) a prosinci (33). Zápisy z roku 1779 nebyly navíc v Knize funkcí zaznamenány v úplnosti, nýbrž až od 21. srpna.

O něco méně světců pak přijalo tuto svátost v roce 1786 (223), přičemž zde byly uvedeny měsíce březen (32), červen (10), červenec (147) a prosinec (34).

Následovaly roky 1783 se 175 světců (březen 76, červen 35, srpen 36, prosinec 28), 1781 se 149 světců (listopad 11, prosinec 138) a 1784 se 130 světců (březen 29, červen, 77, prosinec 24).

V ostatních letech zmíněného období již počty světců klesly pod hranici 100 osob; roku 1790 šlo o 96 (pouze prosinec!), 1787 o 90 (srpen 2, prosinec 88), 1785 o 83 (únor 13, březen 36, květen 31, červen 3) a 1788 o 73 (pouze červenec!) uchazečů o tuto svátost. Rok 1792 pak byl s počtem 37 svěcení, udělených v únoru, téměř zanedbatelný.

b) Domácí kaple sv. Jana Křtitele v Arcibiskupském (Gryspekovském) paláci na Hradčanech

V porovnání s udílením svěcení ve Svatováclavské kapli je počet světců, kteří přijali tuto svátost v domácí kapli, mnohem nižší – pouze 233.

Nejvíce uchazečů přijalo tuto svátost v roce 1785, kdy se svěcení navíc uskutečnila téměř každý měsíc roku, třebaže většinou v nízkém počtu: leden 2, březen 2, květen 5, červen 2, srpen 27, září 22, říjen 6, listopad 8 a prosinec 4.

Téměř shodný počet svěcení připadl na rok 1781 a 1783, totiž 42 a 41. Zatímco v prvně zmíněném roce se na celkovém počtu podílely pouze dva měsíce – červen se čtyřiceti a prosinec se dvěma světců, v roce 1783 to bylo měsíců šest: leden se šesti, březen se dvěma, duben s devíti, září se čtrnácti, říjen se čtyřmi a prosinec se šesti světců.

Podstatně méně svěcení se na tomto místě odehrálo v roce 1788 – 21 (únor 3, březen 9, říjen 7 a prosinec 2), a 1784 – 19 (únor 3, březen 5, duben 1, září 8 a listopad 2) a 1782 – 10 (březen 1, červen 5, září 3, říjen 1).

Zanedbatelně se pak na celkovém výsledku v počtu méně než deseti udělených svěcení podílely roky 1789 (7 svěcení – únor 1 a červenec 4), 1786 (únor 2, srpen 2 a říjen 1) a 1787 (únor 1 a červenec 4) se shodným počtem pěti udělených svátostí; 1790 se třemi (listopad) a roky 1779 (srpen) a 1792 (březen) opět se shodným počtem jediného uděleného svěcení.

V roce 1780 a 1791 v této kapli neproběhlo žádné svěcení.

c) Kaple sv. Zikmunda v chrámu sv. Víta na Pražském hradě

Rovněž v chrámu sv. Víta na Pražském hradě, tentokrát však v kapli sv. Zikmunda, proběhlo ve zmíněném období pouze jediné svěcení – kněžské, a to dne 23. prosince 1779 za účasti biskupa Jana Matouše Schweiberera.

V Knize funkcí není, bohužel, jméno dotyčného svěcence uvedeno.

d) Bazilika sv. Jiří na Pražském hradě

V bazilice sv. Jiří na Pražském hradě byla dle Knihy funkcí svátost svěcení udělena pouze v letech 1787–1789, a to v 317 případech.

Roku 1787 přijali svěcenci tuto svátost celkem 42x: 13x podjáhenství (26. září), 14x jáhenství (30. září)³³ a 15x kněžství (1x 28. srpna³⁴ a 14x 2. října³⁵).

Následujícího roku se na tomto místě odehrálo svěcení ve 153 případech: podjáhenké 27. srpna 49x, jáhenké 29. téhož měsíce 51x a kněžské 31. téhož měsíce 53x.

V roce 1789 udělil biskup Erasmus Diviš Krieger na též místě tonsuru a čtyři nižší svěcení 1. března 69 uchazečům; podjáhenké svěcení přijali 26. srpna 24 kandidáti a 20. září 4 kandidáti³⁶ a svátost kněžství byla udělena 26. srpna třem, 1. září devatenácti a 26. téhož měsíce třem osobám³⁷ – celkem se tedy jednalo o 122 osob.

e) Kaple sv. Mořice při Starém proboštství na Pražském hradě

Posledním místem, kde byla svátost svěcení ve zmíněném období na Pražském hradě, resp. Hradčanech, udělována, byla kaple sv. Mořice při Starém proboštství, kde přijalo v letech 1789–1791 svěcení celkem 24 uchazečů.

Nejvíce svěcení se odehrálo roku 1790, a to 15 (únor 1, květen 5, červenec 2, srpen 5, září 2).

Mnohem menší počet svěcenců pak připadl na rok 1791 – pouze 5 (leden 2, květen 2, červen 1). Nejméně svěcení proběhlo roku 1789, kdy byla tato svátost udělena v září čtyřem osobám.

f) Kostel sv. Bartoloměje v Plzni

Jedinou mimopražskou lokalitou, v níž se dle Knihy funkcí v tomto období odehrávalo svěcení, byla Plzeň s tamním kostelem sv. Bartoloměje.

33 Číselný údaj byl v Knize funkcí nejprve přeškrtnut, a poté znovu napsán.

34 Svátost přijal František Ullmann

35 Pravděpodobně šlo o tytéž osoby, které přijaly dne 30. září jáhenké a dne 26. září podjáhenké svěcení.

36 Jmenovitě se jednalo o Leopolda Stöhra, Kašpara Seidla (oba z Karlštejna), člena kláštera řádu benediktinů v Kladrubech Vincence Reifa původem z Horního Slavkova a Jana Leopolda Dobrovského z královéhradecké diecéze.

37 Šlo o tytéž osoby, zmíněné v předcházející poznámce.

Jediná tři svěcení zde byla udělena v říjnu roku 1787 členu kláštera řádu premonstrátů v Teplé Amandu Klugovi, který přijal nejprve 21. října podjáhenské, o dva dny později jáhenské a 25. téhož měsíce i kněžské svěcení.

g) Lokalita chybí

Kromě výše uvedených lokalit existovala v Knize funkcí i celá řada záznamů o svěceních, u nichž nebyla lokalita jejich udělení vůbec uvedena.

V roce 1780 šlo o březen (44x) a červenec (1x);³⁸ 1781 o květen (2x);³⁹ 1782 o červenec (1x) a srpen (rovněž 1x);⁴⁰ 1784 o červenec (15x), září (9x) a říjen (3x);⁴¹ 1785 o květen (1x) a listopad (rovněž 1x);⁴² 1786 o únor (1x) a září (2x);⁴³ 1787 o březen (13x) a červen (126x);⁴⁴ 1790 o říjen (1x);⁴⁵ 1791 o květen (1x), červen (28x) a červenec (13x)⁴⁶ a 1792 o březen (3x);⁴⁷ celkem tedy nebyla lokalita svěcení zaznamenána v 294 případech, což je číslo v porovnání s celkovým počtem udělených svěcení sice nízké, nikoli však zanedbatelné.

38 11. března 1x tonsura a čtyři nižší, 25x podjáhenské, 9x jáhenské a 9x kněžské; 16. července 1x kněžské.

39 19. května 2x jáhenské (členové řádu johanitů (maltézských rytířů) František Wilhelm a Antonín Polák).

40 10. července 1x kněžské; 8. srpna 1x tonsura a čtyři nižší.

41 23. července 10x tonsura a čtyři nižší, 2x podjáhenské, 2x jáhenské (členové řádu bosých augustiniánů Bernard od sv. Isidora a Alipius od sv. Šimona) a 1x kněžské (Josef Melchior); 18. září 2x tonsura a čtyři nižší, 1x podjáhenské a 6x kněžské; 10. října 1x kněžské (člen řádu obutých karmelitánů Pius od sv. Josefa), 13. téhož měsíce 1x jáhenské (Karel Stengel) a 16. téhož měsíce 1x kněžské (týž Stengel).

42 19. května 1x tonsura a čtyři nižší (nejmenovaný člen kláštera řádu benediktinů v Praze-Břevnově; dle Seznamu světců Stanislav Klimann), 22. listopadu 1x týž stupeň svěcení (člen řádu dominikánů Albert Grass).

43 25. února 1x kněžské (člen řádu premonstrátů Stanislav Arnold); 24. září 2x tonsura a čtyři nižší (František Slavík a člen řádu reformovaných františkánů (observantů) Optát Zürchauer).

44 2. března 8x tonsura a čtyři nižší; 31. téhož měsíce 5x týž stupeň svěcení (Karel Jelínek, František Clement, František Wenzel, Jakub Neubauer a Štěpán Peukert); 3. června 33x podjáhenské, 4x jáhenské a 18x kněžské; 5. téhož měsíce 33x jáhenské; 7. téhož měsíce 36x kněžské a 17. téhož měsíce 2x tonsura a čtyři nižší.

45 31. října 1x tonsura a čtyři nižší (člen laického hospitálního řádu sv. Jana z Boha (milosrdní bratři) Sancius Suchánek).

46 29. května 1x jáhenské (Norbert Srb); 28. června 1x tonsura a čtyři nižší (Antonín Renisch) a 14x podjáhenské; 30. června 13x jáhenské; 2. července 2x tonsura a čtyři nižší (Josef Nigrin a Josef Nečas) a 11x kněžské.

47 2. března 2x jáhenské (dva nejmenovaní členové řádu křížovníků červenou hvězdou, dle Seznamu světců František Zbraslavský a Jan Schauer) a 1x kněžské.

Závěr

Kniha funkcí poskytuje základní přehled o svěceních jak nižších tak vyšších stupňů, udělených v době od 21. srpna 1779 do 30. března 1792.

Vyšší svěcení přijalo 717 kněží, 690 jáhnů a 639 podjáhnů, nižší pod souhrnným označením „tonsur a čtyři nižší svěcení“ (ostiaríát, lektorát, exorcistát a akolytát) 889 uchazečů o tuto svátost.

Nejvyšší celkový počet svěcení – celkem 478 – se odehrál roku 1780, kdy bylo zároveň uděleno i nejvíce podjáhenských (127), jáhenských (120) a kněžských (136) svěcení z celého zmíněného období. Co se týče maximálního počtu udělení tonsury a čtyř nižších svěcení, o rok dříve přijalo tuto svátost 120 svěcenců. Nejméně svěcení – 47 – připadlo na rok 1791.

Jmenovitě bylo z celkového počtu 2935 svěcenců uvedeno v Knize funkcí pouze 100 z nich, Většina těchto osob zde však byla zaznamenána několikrát, protože ve zmíněném období přijaly více stupňů svěcení.

V úloze světitelů se vystřídali pouze dva biskupové: Jan Matouš Schweiberer a Erasmus Diviš Krieger.

Biskup Schweiberer udělil v době od 21. srpna 1779 do své smrti 27. června 1781 celkem 823 svěcení; z toho 303 roku 1779, 478 roku 1780 a 42 roku 1781 (přestože ve většině případů není v Knize funkcí jako světitel jmenovitě uveden).

Biskup Krieger, jehož episkopát trval více než dvě třetiny období vedení zmíněné Knihy, pak od 3. listopadu 1781 do 30. března 1792 vysvětil celkem 2112 osob.

Lokalit udělování svěcení bylo v Knize funkcí uvedeno šest, z toho pět pražských a jedna mimopražská; v řadě případů zde však nebyla lokalita svěcení vůbec zaznamenána.

Z pražských lokalit se nejvyšší počet svěcení – 2089 – uskutečnil v kapli sv. Václava v chrámu sv. Víta na Pražském hradě; následovala bazilika sv. Jiří tamtéž s 317 svěceními (pouze v letech 1787–1789), dále kaple sv. Mořice při Starém proboštvství tamtéž s 24 svěceními (pouze v letech 1789–1791) a konečně kaple sv. Zikmunda ve svatovítském chrámu s jediným svěcením dne 23. prosince 1779.

Z mimopražských lokalit se udělování této svátosti odehrálo pouze v kostele sv. Bartoloměje v Plzni, a jen ve třech případech v říjnu 1787.

Záznam o uvedení lokality svěcení v Knize funkcí zcela chybí v 294 případech.

Nástin udělování svátosti nižších a vyšších svěcení v letech 1779–1792 by však nebyl úplný, pokud by údaje, zjištěné v Knize funkcí, nebyly konfrontovány (a ve většině případů i doplněny) s údaji stejného typu, uvedenými v Seznamu svěcenců, uloženém rovněž ve fondu Archiv pražského arcibiskupství.

Příloha

Abecední seznam světců 1779–1792⁴⁸

- Adámek Karel**, člen řádu dominikánů, tonsura a čtyři nižší (20. září 1785)
- Alipius (od sv. Šimona)**, člen řádu bosých augustiniánů, tonsura a čtyři nižší (3. listopad 1781; 22. prosinec téhož roku), jáhenské (23. červenec 1784)
- Arnold Stanislav**, člen řádu premonstrátů, podjáhenské (18. únor 1786), jáhenské (22. únor téhož roku), kněžské (25. únor téhož roku)
- Athanasius (od sv. Anny)**, člen řádu bosých karmelitánů, tonsura a čtyři nižší (24. srpen 1782), podjáhenské (15. březen 1783), jáhenské (6. březen 1784), kněžské (10. říjen 1786)
- Bernard (od sv. Isidora)**, člen řádu bosých augustiniánů, tonsura a čtyři nižší (18. září 1779), podjáhenské (5. červen 1784), jáhenské (23. červenec téhož roku), kněžské (18. září téhož roku)
- Clement František**, tonsura a čtyři nižší (31. březen 1787)
- Collino (Collins) Jakub**, člen řádu irských františkánů (hybernů), tonsura a čtyři nižší (15. březen 1783), podjáhenské (5. červen 1784), jáhenské (17. prosinec 1785), kněžské (2. prosinec 1786)
- Collino (Collins) Michael**, člen řádu irských františkánů (hybernů), tonsura a čtyři nižší (5. červen 1784), podjáhenské (21. květen 1785), jáhenské (17. prosinec téhož roku), kněžské (10. červen 1786)
- Czumko (Czunka) Jakub**, tonsura a čtyři nižší (20. únor 1785), podjáhenské (21. květen téhož roku), jáhenské (25. květen téhož roku)
- David Alois**, člen kláštera řádu premonstrátů v Teplé, podjáhenské (15. březen 1783), jáhenské (5. listopad 1785), kněžské (8. listopad téhož roku)
- Dobrovský Jan Leopold**, tonsura a čtyři nižší (23. červenec 1784), podjáhenské (20. září 1789), jáhenské (22. září téhož roku), kněžské (30. květen 1790)
- Ehrlich Matyáš**, člen kláštera řádu premonstrátů v Praze na Strahově, podjáhenské (18. říjen 1788), jáhenské (26. říjen téhož roku), kněžské (28. říjen téhož roku)
- Falk Xaver**, člen řádu cisterciáků, podjáhenské (6. březen 1784), jáhenské (25. květen 1785)
- Faukal Silverius**, člen řádu piaristů, tonsura a čtyři nižší (21. květen 1785), podjáhenské (10. srpen 1785), jáhenské (21. srpen téhož roku), kněžské (3. září téhož roku)
- Feigl Václav**, člen kláštera řádu cisterciáků ve Vyšším Brodě, podjáhenské

48 Přesné časové rozmezí Knihy funkcí od 21. srpna 1779 do 30. března 1792. V této Knize chybějící údaje o svěceních byly v případě dohledatelnosti doplněny ze Seznamu světců. U každého jména svěcence je uvedena (v případě existence) jeho řádová příslušnost a lokalita působení, vždy stupeň (stupně) svěcení a v závorce i datum jeho (jejich) udělení; bezprostředně u přijetí svěcence uvedeny (v případě existence) v závorce rovněž jeho ekvivalenty.

(6. březen 1784), jáhenské (11. září téhož roku), kněžské (25. květen 1785)

Felber Josef, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Fendrich Marcel, člen klášteřa řádu cisterciáků v Plasích, podjáhenské (26. březen 1785)

Fischer Leopold, tonsura a čtyři nižší (5. červen 1784), podjáhenské (27. srpen 1788), kněžské (7. prosinec téhož roku)

Führer Aurelius, člen řádu piaristů, tonsura a čtyři nižší (21. květen 1785), podjáhenské (10. srpen téhož roku), jáhenské (21. srpen téhož roku), kněžské (3. září 1785)

Grass Albert, člen řádu dominikánů, tonsura a čtyři nižší (22. listopad 1785), podjáhenské (24. listopad téhož roku), jáhenské (26. listopad téhož roku), kněžské (30. listopad téhož roku)

Hanl Alois, tonsura a čtyři nižší (17. červen 1787)

Hennig František, podjáhenské (23. srpen 1790), jáhenské (25. srpen téhož roku), kněžské (27. srpen téhož roku)

Herites Karel, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Hiller Julián, člen řádu piaristů, tonsura a čtyři nižší (21. květen 1785), podjáhenské (10. srpen téhož roku), jáhenské (21. srpen nebo 1. září téhož roku), kněžské (3. září téhož roku)

Horecký (Horetzký) Ignác, člen cisterciáckého řádu, jáhenské (6. březen 1784), kněžské (7. listopad 1784)

Hrbek Ignác, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Chilik (Chilick) Quirinus, člen klášteřa řádu cisterciáků ve Žďáru nad Sázavou, podjáhenské (5. červen 1784), jáhenské (18. leden 1785), kněžské (12. březen téhož roku)

Chocenský (Choczenský) František, člen klášteřa řádu premonstrátů v Praze na Strahově, tonsura a čtyři nižší (11. březen 1786), podjáhenské (24. červenec 1787), jáhenské (26. červenec téhož roku), kněžské (28. červenec téhož roku)

Jelínek Karel, tonsura a čtyři nižší (31. březen 1787)

Kisbetter Libor, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Klimann Stanislav, člen klášteřa řádu benediktinů v Praze-Břevnově, tonsura a čtyři nižší (19. květen 1785), podjáhenské (21. květen téhož roku), jáhenské (21. srpen nebo 1. září téhož roku), kněžské (3. září téhož roku)

Klug Amandus, člen klášteřa řádu premonstrátů v Teplé, podjáhenské (21. říjen 1787), jáhenské (23. říjen téhož roku), kněžské (25. říjen téhož roku)

Kostka Řehoř, člen řádu benediktinů v klášteři v Emauzích na Novém Městě pražském, podjáhenské (24. srpen 1782), jáhenské (21. květen 1785), kněžské (1. říjen téhož roku)

Kotlaska Filip, člen klášteřa řádu cisterciáků v Plasích, podjáhenské (15. březen 1783), jáhenské (20. prosinec téhož roku), kněžské (26. březen 1785)

- Kotrba (Kotrba) Karel**, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)
- Kotrba (Kotrba) Václav**, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)
- Krans Jakub**, podjáhenské (3. červen 1787), jáhenské (7. červen téhož roku), kněžské (28. červenec téhož roku)
- Krečmer (Kretschmer) František**, člen řádu dominikánů, tonsura a čtyři nižší (1. říjen 1785)
- Krinek Benvenutus**, člen laického hospitálského řádu sv. Jana z Boha (milosrdní bratři), tonsura a čtyři nižší (24. květen 1789), podjáhenské (téhož dne), jáhenské (27. květen téhož roku), kněžské (29. květen téhož roku)
- Kunzel (Küntzel, Kintzl) Tomáš**, podjáhenské (15. prosinec 1790), jáhenské (17. prosinec téhož roku), kněžské (3. leden 1791)
- Láznička Jan**, člen kláštera řádu cisterciáků v Oseku, podjáhenské (20. prosinec 1783), jáhenské (5. červen 1784), kněžské (10. srpen 1785)
- Leyer František**, tonsura a čtyři nižší (23. prosinec 1786), podjáhenské (17. prosinec 1790), jáhenské (19. prosinec téhož roku), kněžské (3. leden 1791)
- Lorcan Tomáš**, tonsura a čtyři nižší (17. prosinec 1785), podjáhenské (10. červen 1786)
- Lörich Milo**, člen kláštera řádu premonstrátů v Teplé, podjáhenské (3. listopad 1785), jáhenské (5. listopad téhož roku), kněžské (8. listopad téhož roku)
- Machek Adalbert**, člen kláštera řádu cisterciáků na Velehradě (Morava), jáhenské (6. březen 1784), kněžské (7. listopad téhož roku)
- Maršálek (Marschaleck) Jan**, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788), podjáhenské (15. prosinec 1790)
- Melchior Josef**, tonsura a čtyři nižší (18. prosinec 1779), podjáhenské (16. březen 1782), jáhenské (15. březen 1783), kněžské (23. červenec 1784)
- Müldner Maur**, člen kláštera řádu benediktinů v Emauzích na Novém Městě pražském, podjáhenské (24. srpen 1782), jáhenské (21. květen 1785), kněžské (1. říjen 1785)
- Natter Jan**, člen řádu křižovníků s červenou hvězdou, tonsura a čtyři nižší (23. prosinec 1787), podjáhenské (15. prosinec 1790), jáhenské (17. prosinec téhož roku), kněžské (21. květen 1791)
- Nečas (Neczas) Josef**, tonsura a čtyři nižší (2. červenec 1791)
- Neubauer Jakub**, tonsura a čtyři nižší (31. březen 1787), podjáhenské (26. srpen 1789)
- Nigrin Josef**, tonsura a čtyři nižší (2. červenec 1791)
- O'Donnell Bonaventura**, člen řádu irských františkánů (hybernů) v Praze, tonsura a čtyři nižší (10. červen 1786), podjáhenské (2. prosinec 1786)
- Pavlík Jan**, tonsura a čtyři nižší (5. červenec 1790)
- Peřina Josef Maria**, člen řádu servitů, tonsura a čtyři nižší (11. září 1783), podjáhenské (11. září téhož roku); jáhenské (16. nebo 18. září téhož roku), kněžské

(20. září téhož roku)

Peschl Antonín, podjáhenské (3. únor 1788), jáhenské (6. únor téhož roku), kněžské (9. únor téhož roku)

Peukert (Peikert) Štěpán, tonsura a čtyři nižší (31. březen 1787), podjáhenské (15. prosinec 1790)

Pius (od sv. Josefa), člen řádu obutých karmelitánů, podjáhenské (20. prosinec 1786), jáhenské (6. březen 1784), kněžské (10. říjen téhož roku)

Plumkelt Jakub, člen řádu irských františkánů (hybernů) v Praze, tonsura a čtyři nižší (17. prosinec 1785), podjáhenské (2. prosinec 1786)

Polák Antonín, člen řádu johanitů (maltézkých rytířů), podjáhenské (10. březen 1781), jáhenské (19. květen téhož roku)

Posseth Modest, člen řádu dominikánů, tonsura a čtyři nižší (1. říjen 1785), podjáhenské (9. březen 1788)

Proš (Prosch) Václav, podjáhenské (18. říjen 1788), jáhenské (26. říjen téhož roku), kněžské (28. říjen téhož roku)

Ptáček Salesius, člen kláštera řádu cisterciáků ve Žďáru nad Sázavou, podjáhenské (6. březen 1784), jáhenské (18. leden 1785), kněžské (12. březen téhož roku)

Quitze (Titz) Leopold, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Quooney František, člen řádu irských františkánů (hybernů), kněžské (2. prosinec 1786)

Raffius František, tonsura a čtyři nižší (17. červen 1787)

Reif (Reiff) Vincenc, člen kláštera řádu benediktinů v Kladrubech, podjáhenské (20. září 1789), jáhenské (22. září téhož roku), kněžské (26. září téhož roku)

Renisch Antonín, tonsura a čtyři nižší (28. červen 1791)

Richter František, tonsura a čtyři nižší (8. červen 1781), podjáhenské (23. únor 1782), jáhenské (4. srpen 1786), kněžské (6. srpen téhož roku)

Rokita František, kněžské (30. květen 1790)

Růžička Ernest (Arnošt), tonsura a čtyři nižší (22. prosinec 1781), podjáhenské (10. červen 1785), jáhenské (12. červen téhož roku), kněžské (15. červen téhož roku)

Schauer Jan, tonsura a čtyři nižší (24. březen 1788)

Schimom Konrát, člen kláštera řádu cisterciáků v Vyšším Brodě, podjáhenské (20. únor 1785), jáhenské (25. květen téhož roku)

Schmidinger Ivo, člen kláštera řádu cisterciáků v Vyšším Brodě, podjáhenské (6. březen 1784), jáhenské (25. květen 1785)

Schröck (Schrök) Matyáš, tonsura a čtyři nižší (1. březen 1789), podjáhenské (28. červen 1791), jáhenské (30. červen téhož roku), kněžské (30. březen 1792)

Seidl (Seidel) Kašpar, tonsura a čtyři nižší (12. březen 1785), podjáhenské (20. září 1789), jáhenské (22. září téhož roku), kněžské (26. září téhož roku)

Seiffert (Seifferdt, Seifert) Jan, tonsura a čtyři nižší (23. prosinec 1787), podjáhenské (26. srpen 1789), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (30. květen 1790)

- Sieber Šimon**, tonsura a čtyři nižší (8. červen 1781), podjáhenské (16. březen 1782), jáhenské (19. září 1790), kněžské (24. září téhož roku)
- Slavík František**, tonsura a čtyři nižší (24. září 1786)
- Spielmann František**, tonsura a čtyři nižší (20. květen 1780), jáhenské (25. srpen 1790), kněžské (27. srpen téhož roku)
- Srb Norbert**, tonsura a čtyři nižší (23. prosinec 1787), podjáhenské (21. květen 1791), jáhenské (29. květen téhož roku), kněžské (11. červen téhož roku)
- Stengel Karel**, podjáhenské (18. září 1784), jáhenské (13. říjen téhož roku), kněžské (16. říjen téhož roku)
- Stiebral Norbert Alois**, tonsura a čtyři nižší (3. únor 1787)
- Stimfl (Stimpfl) František**, podjáhenské (23. červenec 1784), jáhenské (18. prosinec téhož roku), kněžské (30. říjen 1785)
- Stöhr Leopold**, podjáhenské (20. září 1789), jáhenské (22. září téhož roku), kněžské (26. září téhož roku)
- Suchánek Sancius**, člen laického hospitálního řádu sv. Jana z Boha (milosrdní bratři), tonsura a čtyři nižší (31. říjen 1790), podjáhenské (1. listopad téhož roku), jáhenské (5. listopad téhož roku), kněžské (7. listopad téhož roku)
- Süssner Karel**, tonsura a čtyři nižší (3. listopad 1781), podjáhenské (16. březen 1782), jáhenské (15. březen 1783), kněžské (10. srpen 1785)
- Štorch Marek**, člen řádu dominikánů, tonsura a čtyři nižší (20. září 1785), podjáhenské (22. září téhož roku), jáhenské (24. září téhož roku), kněžské (1. říjen téhož roku)
- Teisinger (Theysinger) Josef**, tonsura a čtyři nižší (23. prosinec 1787), podjáhenské (26. srpen 1789), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (30. květen 1790)
- Ullmann František**, podjáhenské (24. srpen 1787), jáhenské (26. srpen téhož roku), kněžské (28. srpen téhož roku)
- Vavrouš (Wavrausch) František**, tonsura a čtyři nižší (2. březen 1787), podjáhenské (27. srpen 1788), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (7. prosinec 1788)
- Věžník František**, hrabě, tonsura a čtyři nižší (12. březen 1785), podjáhenské (26. srpen 1789), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (30. květen 1790)
- Wanek (Waniek) Josef**, jáhenské (26. srpen 1779)
- Wenzel (Wenzl) František**, tonsura a čtyři nižší (31. březen 1787)
- Westani Ondřej**, podjáhenské (25. leden 1789), jáhenské (27. leden téhož roku), kněžské (29. leden téhož roku)
- Wilhelm František**, člen řádu johanitů (maltézských rytířů), jáhenské (19. květen 1781), kněžské (9. červen téhož roku)
- Woletz František**, podjáhenské (26. srpen 1789), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (27. únor 1790)

Zahořanský z Orlíka Adalbert, tonsura a čtyři nižší (5. červenec 1790), podjáhenské (19. prosinec 1792), jáhenské (20. prosinec téhož roku), kněžské (21. prosinec téhož roku)

Zürchauer (Zirchauer) Optát, člen řádu reformovaných františkánů (observantů), tonsura a čtyři nižší (24. září 1786)

Zyka (Zika) Václav, podjáhenské (27. srpen 1788), jáhenské (29. srpen téhož roku), kněžské (28. říjen 1788)

Die Erteilung der niederen und höheren Weihen durch die Prager Weihbischöfe Johann Mathäus Schweiberer und Erasmus Dionys Krieger in den Jahren 1779-1792

Im Nationalarchiv in Prag wird im Bestand des Archivs des Erzbistums Prag (Archiv pražského arcibiskupství) eine Handschrift mit der Bezeichnung *Liber functionum der Weihbischöfe Johann Mathäus Schweiberer und Erasmus Dionys Krieger aus den Jahren 1779–1792* aufbewahrt.

Im Zeitraum vom 21. August 1779 bis zum 30. März 1792 wurden nach dem *Liber functionum* auf dem Gebiet der Erzdözese Prag insgesamt 2935 Weihen erteilt; 717 Priester, 690 Diakone und 639 Subdiakone empfingen die höheren Weihen (lat. *ordines majores*), 889 Personen erhielten dann die niederen Weihen unter der Sammelbezeichnung „vier niedere Weihen“ (Ostarier, Lektor, Exorzist und Akolyth).

Obwohl in dieser Handschrift namentlich bloß 100 Weiheempfänger angeführt sind, wurden sie zumeist mehrmals verzeichnet, zumal sie in dem erwähnten Zeitraum mehrere Weihegrade empfingen.

Das Weihesakrament erteilten im erwähnten Zeitraum bloß zwei Weihbischöfe, und zwar Johann Mathäus Schweiberer und Erasmus Dionys Krieger.

Der Ersterwähnte erteilte in der Zeit vom 21. August 1779 bis zu seinem Tod am 27. Juni 1781 insgesamt 823 Weihen (303 im Jahr 1779, 478 im Jahr 1780 und 42 im Jahr 1781), der Zweite vom 3. November 1781 bis zum 30. März 1792 insgesamt 2112 Weihen.

Das Weihesakrament wurde nach dem *Liber functionum* an sechs Orten erteilt, von denen sich fünf auf dem Gebiet von Prag befanden, eine Lokalität lag außerhalb.

Unter den Prager Lokalitäten ereignete sich die höchste Anzahl an Weihen – 2089 – in der St. Wenzelskapelle im Veitsdom auf der Prager Burg; es folgt die dortige St. Georgsbasilika mit 317 Weihen (nur in den Jahren 1787–1789), die St. Mauritiuskapelle der dortigen alten Propstei mit 24 Weihen (nur in den Jahren 1789–1791) und die St. Sigismundkapelle im Veitsdom mit einer einzigen Weihe, die am 23. Dezember 1779 erteilt wurde.

Unter den Lokalitäten außerhalb Prags ist bloß die St. Bartholomäuskirche in Pilsen erwähnt, wo im Oktober 1787 einem einzigen Weiheempfänger drei Weihegrade erteilt wurden.

In 294 Fällen wurde in der Handschrift der Weiheort überhaupt nicht verzeichnet.

The presentation of major and minor ordination by Prague suffragan bishops Jan Matouš Schweiberer and Erasmus Diviš Krieger in the years 1779–1792

In the National Archives, in the Archive of Prague Archbishopric, there is a manuscript named *Kniha funkcí světících biskupů Jana Matouše Schweiberera a Erasma Divíše Kriegera z let 1779–1792 (Liber functionum)* [A Book of Functions of Suffragan Bishops Jan Matouš Schweiberer and Erasmus Diviš Krieger from 1779–1792].

Apart from notes on presenting minor and major ordination, that this study focuses on, it also contains notes on sacrament of confirmation, consecration of churches, altar chalices and benediction of bells.

In the period from August 21, 1779, to March 30, 1792, according to the Book of Functions, there were presented altogether 2935 ordinations on the territory of the Prague Archdiocese; major orders (lat. ordines majores) were presented to 717 priests, 690 deacons and 639 sub-deacons; minor orders (lat. ordines minores) under the overall name of “four minor orders” (that of acolyte, exorcist, lector and porter) were presented to 889 persons.

Although there are only one hundred names stated in the book, most of them are noted on several occasions since they were presented with several ordination degrees in the followed period.

The ordination sacrament was presented by only two suffragan bishops, Jan Matouš Schweiberer and Erasmus Diviš Krieger, in the followed period. The first presented altogether 823 ordinations (303 in the year 1779, 478 in 1780 and 42 in the year 1781) from the August 21, 1779, to his death on June 27, 1781, the latter altogether 2112 ordinations from November 3, 1781, to March 30, 1792.

The ordination sacrament was presented on six places, according to the Book of Functions, five of them being in Prague, one beyond Prague.

From Prague localities, the highest number of ordinations – 2089 – took place in the Saint Wenceslas Chapel in the Saint Vitus Cathedral in the Prague Castle, followed by Basilica of Saint George on the same place with 317 ordinations (only in the years 1787–1789), the chapel of Saint Maurus in the Old Provostry with 24 ordinations (only in the years 1789–1791) and the chapel of Saint Sigismund in the cathedral with only one ordination, presented on December 23, 1779.

From localities outside of Prague, there is only the church of Saint Bartholomew in Pilsen where one person was presented with three ordination degrees in October 1787.

In 294 cases, there was no place of ordination noted in the manuscript.